

IBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1

București, România

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Redactor: Em Sava

Ilustrații: Anaphielle Miller

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COTELIN, ISSABELA

Procesul margaretelor / Issabela Cotelin. - București : Siono Editura, 2022

ISBN 978-630-6509-05-8

821.135.1

Issabela Cotelin

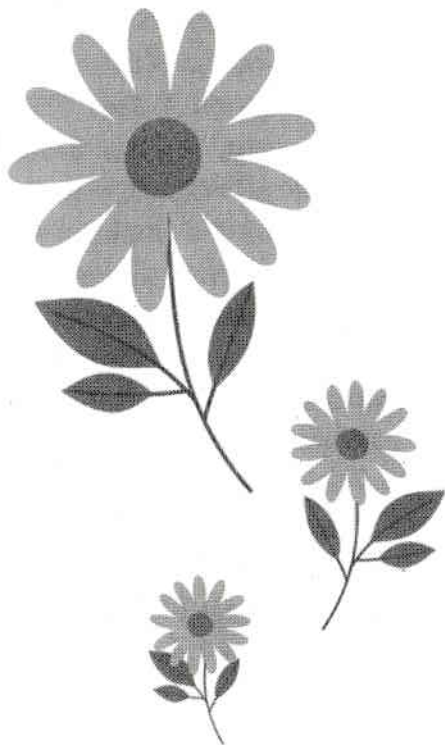
Procesul Margareteor

SIONO
EDITURA
București, 2022

Volume proprii: traducere (*Да будем
светом!*/Să fie lumină!, trilogie de Florentina
Mateescu, ed. File de Lumină, 2020), romane
(*Macii sunt întotdeauna roșii*, ed. File de
Lumină, 2020, *Ehmeya*, ed. Astralis, 2021, *În exil
printre oameni*, ed. Rafet, 2021, *Cutia cu
suveniruri*, 2 volume, ed. UP, 2021) și poezii
(*Câmpul cu narcise*, ed. Betta, 2021).

CUPRINS

Persida vremurilor noastre	7
Procesul margaretelor	19
Notă biografică	215

Iubirea este ceea ce rămâne
după ce ne dezbrăcăm de orgoliu,
falsă morală, religie și societate.

Se zice, domnule Judecător, că vieții trebuie să-i ceri mult, ca să aibă de unde să-ți dea măcar jumătate din cât i-ai cerut. Eu i-am cerut iubire și ea mi-a dat un condamnat la viață fără vină. Cel mai frumos din lume. Cu executare. Un fapt ce anulează orice judecată sine die. Dar, pentru eventuale acuzații prezente sau viitoare, am acceptat să-mi pledez propria cauză prin această mărturie. După cum știți, onorată instanță...

... Era o zi oarecare de vară pe sfârșite. Sau, mai degrabă, un început de toamnă, cu frunzele uscate prematur de o căldură prea lungă și prea mare. Toate zilele acelea începeau la fel – frig și ceață dimineața, furia de prânz a soarelui pe ducă, arzând o clipă în plus trecătorii și apoi umezeala timidă a serilor. Nu mai știu data sau anotimpul din calendar, dar în ziua aceea venisem mai devreme de la serviciu. Mi se întâmpla atât de rar și s-a dovedit a fi, în finalul la care vom ajunge, atât de deosebită, încât țin minte ca azi.

Lucrez – încă, deși acum sunt într-o pauză mai prelungită – la departamentul de informatică al unei instituții care se ocupă cu introducerea în baze

de date. Îmi dau seama că sună bine. De câte ori sunt întrebată de serviciu și răspund astfel, îi sună cumva celuilalt, care tresare automat, dar nu-i nici pe departe cum pare. Serviciul meu e nemilitarizat și nu facem decât să aplicăm un soft făcut de alții pe diverse: oameni, mașini, animale, produse – orice poate solicita orice firmă care are chef să facă o statistică într-un domeniu. După ce introducem datele la locul potrivit, vin alții, separat, și trag concluzii pentru... Nu știu exact pentru ce, dar, deși cred că adepții teoriilor conspiraționiste nu s-ar plictisi ca mine la un asemenea serviciu, având ce fire să înnoade, în spatele tuturor acestor operațiuni sunt doar banale lupte comerciale. Iar eu deocamdată sunt în urmărirea firului propriei existențe, prin urmare îmi bat capul cât mai puțin cu oameni și fapte care nu fac noduri în plus acestui fir.

Nu decid, așadar, nimic la serviciu. Doar îndeplinesc acțiuni prestabilite, într-o ordine dată. Sunt doar un executant.

Ca mulți în propriile vieți, dacă mi se permit concluzii preliminare, domnule Judecător.

O muncă foarte nespectaculoasă, în fond. Stau într-o încăpere cu alte patru colege, la un birou frumos amenajat, opt ore pe zi, unde primim

informații cu fotografiile atașate și le introducem în fișierul alocat lor. Nici măcar aici nu e loc de creativitate, deoarece nimeni n-ar confunda un obiect cu o ființă. Creativitate e doar în glumele pe care le facem uneori, pe înfundate, pe seama pozelor primite.

De când avem și pauză de masă, programul s-a lungit cu o oră, dar treburile curg la fel ca înainte, pentru că, fiind toate tinere, preferăm să mâncăm pe furiș în timpul programului, când nu ne vede nimeni, și ora cu pricina s-o consumăm cu bârfe sau cu drumuri pe unde avem nevoie. Sentimentul păcălirii unui sistem e atât de binevenit!

În ciuda aparențelor, nu se legaseră la ora aceea cine știe ce prietenii între noi. Nu știam mare lucru una despre alta referitor la viața de după serviciu, nu ieșeam împreună pe nicăieri – când ni se termina programul, fiecare își relua viața cealaltă, particulară și acolo se termina tot. Cumva, totuși, aveam un fel de spirit de echipă momentană în fața spectrului robotizării iminente.

N-am vrut, stimat juriu, să vă pun la încercare răbdarea cu lungimea introducerii, dar îmi e mai ușor să-mi individualizez experiența pornind de la o scurtă generalizare obiectivă. La urma

urmei, nu toți, mai ales când suntem în impas, tindem spre o încadrare oarecare în ceva, în care tot sperăm să găsim o explicație inutilă? Nu preferăm o judecată colectivă uneia personale? De ce ne simțim apărați de înregimentări când, de fapt, de multe ori suntem mai singuri în ele decât am fi ca atare?

În ziua aceea, așadar, plecasem mai devreme. În pauza de masă i-am spus Mihaelei, colega cea mai apropiată, că am o programare undeva și că nu știu dacă mă mai întorc, să le zică ea celorlalte. Ne acoperim astfel din când în când și Mihaela s-a dovedit de fiecare dată a fi un înger, la care am ajuns să țin și datorită împrejurărilor ulterioare, pe lângă felul ei de a fi. Mi-ar fi plăcut ca într-o zi să fim prietene cu adevărat, adică și în afara serviciului... Dar să nu anticipez.

Nu orice relații interumane sunt relevante pentru proces, așa e, însă pentru mine sunt definitorii amănuntele care au unit în timp micile întâmplări neprevăzute. Altfel, probabil că acest proces nu ar fi avut loc niciodată și viața mea și-ar fi urmat cursul ei firesc, cu totul altul decât cel de față. Dar... ce e firescul, de fapt, onorat public?

Plecasem, deci, mai devreme, cu gând să merg acasă, deși pretextasem că nu mă simt prea bine și mă duc din nou la consultație.

Nu mințeam în întregime. La consultația respectivă chiar fusesem cu vreo două săptămâni în urmă, în altă pauză de masă. Aveam, de la un timp, o durere de cap care, deși intermitentă, mi se părea că nu se mai termină, și mi se dăduseră niște analize de făcut, iar rezultatele acestora le luasem tot într-o astfel de pauză.

Rezultatele acelea, însă, intersectându-se în drumul lor cu interpretările unor doctori specialiști, au ajuns la mine sub forma unui verdict neașteptat și mult, mult prea nedrept, mi s-a părut atunci, spus ca un fapt divers de medicul de familie: infertilitate secundară. Nu m-a mai durut nimic, fizic vorbind, nici măcar capul, când am aflat, dar încă nu-mi revenisem psihic în urma primirii veștii care îmi întorsese toată viața pe dos într-o clipă: nu voi putea avea copii.

Infertilitate secundară, scria sec pe o hârtie cu antet și parafă, pe care-ar fi putut să scrie la fel de bine și deviație de sept sau, să zicem, migrenă acută. Mi se părea că poate să scrie absolut orice acolo, că literele de pe hârtie puteau fi amestecate și rearanjate oricum. Dar ele se așezaseră deja într-un cuvânt care se citea *infertilitate* și

determinantul lui, *secundară*, nu mă făcea să mă simt mai bine deloc. Aș fi putut să mă duc la alți doctori sau, eventual, la o instanță divină, dar nu eram pregătită pentru nimic. Cu atât mai puțin pentru acel diagnostic picat din cer.

Crezusem, ca orice om, că durerile mele de cap au motive obișnuite – poate ochii, poate mâncarea pe fugă, oboseala... De când aflasem acel motiv, umblam năucă și mi-am dat seama că începusem să mă feresc de parcul din apropiere, în care altădată mă opream de multe ori înainte de a intra în casă. M-aș fi așezat și acum pe o bancă, să mă gândesc în liniște. Dar tot ce mă relaxa înainte devenise un chin. Parcul era dintr-odată plin de copiii pe care până atunci îi înregistrasem mecanic. Erau copiii altora, gata făcuți, care țipau, se jucau, zburdau fericiți, în legea lor – o lege în care eu n-aveam de căuta.

Străduța din spatele blocului meu, pe care o foloseam ca scurtătură, devenise și ea impracticabilă. Era plină de alți copii, mai mari, care veneau de la școală în grupuri, râzând în hohote, fugărindu-se, comentând gălăgios.

Copii erau și în metrou – la grădiniță sau oriunde s-ar fi dus, veseli sau somnoroși, cu sau fără părinți. Și atunci m-am dus din nou cu mașina la serviciu, după ce renunțasem la ea pentru a simți, cum îmi spuneam, pulsul orașului.

Dar orașul își vedea de ale lui și numai pulsul meu era singurul care o luase razna. Vedeam, mai nou, copii peste tot. Ca o obsesie. Ca un țărnam interzis.

Nu mă gândisem niciodată până atunci la ziua când voi avea și eu un copil. Știam doar, ca orice femeie, că va veni și asta. Nu voiam copii în clipa aceea, în luna aceea, anul acela. Dar voiam, în principiu, cândva și faptul că nu aveam să mă bucur de ceva atât de firesc îmi tulburase pacea inimii și îmi dăduse peste cap seninul aparent al existenței.

Era și prea proaspătă vestea, ca să mă apuc de alte investigații amănunțite. Alternativele la o sarcină naturală treceau prin mine ca vântul prin frunze. Nu le voiam. Le refuzam, măcinându-mă cumplit numai frustrarea în fața unui lucru interzis parcă doar mie și, cum mi se părea în acel moment, permis întregii lumi din jur.

Voiam un copil al meu așa cum orbul vrea să vadă, surdul să audă și mutul să vorbească.

Mă dusesem mai repede acasă în ziua aceea tocmai pentru acest lux pe care nu mi-l permiseseam încă, de a sta singură, cu mine însămi, câteva ore, ca să mă gândesc în liniște la toate astea.

Acasă, însă, surprinzător, l-am găsit pe Alex, soțul meu, care ajungea, de regulă, după mine de

la serviciu. Eram atât de mirată de această abatere a lui de la un program pe care i-l știam pe dinafară, încât am avut impulsul de a-i cere socoteală, supărată că singurătatea râvnită mi se dusesse pe apa sâmbetei.

– Cu tine ce mai e, începusem să-l întreb din ușă, dându-mi seama că-i acasă, dacă ne-am fi da întâlnire, și tot...

Dar Alex părea să fie cu cineva în bucătărie.

Întâmplare sau destin, domnule Judecător? E coincidență sau soartă faptul că tocmai în acea zi în care eu am plecat mai devreme de la serviciu el a venit însoțit acasă? Știu că nu eu pun întrebări aici, eu ar trebui să dau doar răspunsurile, dar, dacă le-aș avea, aș fi în oricare alt loc în afară de acesta.

Înțelegând că mai era cineva în casă, am amuțit pe loc. Nici azi nu știu ce-a fost de vină. Starea mea din acea zi, chiulul neașteptat și aproape școlăresc de la birou, toamna aceea anapoda, cu razele ei nebune de soare într-o ceață interminabilă și atotstăpânitoare.

Îmi aduc aminte doar că, deschizând ușa la bucătărie, în aburul cafelelor fierbinți de pe masă și aroma țișărilor de foi, pe care știam că Alex le folosește, sau mai bine zis se prostește cu ele,

numai în ocazii speciale, am zărit un chip care mi s-a părut foarte familiar. Un deja-vu – sentiment de care știam din cărți și filme că există și pe care nu îl trăisem încă.

Din noi vine, domnule Judecător, sentimentul unui lucru deja întâmplat, al unui fapt deja trăit, al unui om deja cunoscut, atunci când conștiința ne spune clar că toate acestea nu au fost niciodată? Sau din afara noastră?

Ochii străinului s-au agățat cu tărie și seninătate de ai mei, în semn de salut, și s-a ridicat, cu mâna întinsă, prezentându-se. Mai corect spus, asta cred, în mod logic, că a făcut, pentru că n-am reținut nici numele lui, nici cele câteva cuvinte de după nume.

– E un coleg, Iulia, a intervenit Alex și glasul lui ajungea până la mine ca din altă galaxie. Lucrăm de câteva zile împreună și am trecut să iau niște schițe vechi de-acasă, la care sper să-și ia angajamentul să m-ajute, dacă...

Alex nu se mai oprea din explicat și i-am fost teribil de recunoscătoare în gând, putând astfel trece mai ușor peste momentul de derută, în care ochii mi se intersectaseră cu ai străinului din bucătărie și părea că ne știam amândoi din sfere imposibil de precizat rațional.

Alex, cu schițele lui... Alex al meu, frumosul și bunul meu Alex, care n-a văzut niciodată mai departe de schițele lui ingineresti...! Schițele îl defineau pe Alex și după ce lăsa creionul jos și nu îmi făceam griji că ar fi remarcat vreun gest care nu era trasat cu rigla pe o hârtie, darămite o stare atât de confuză dintr-o privire pe sub gene. Alex, care, în timpul facultății, când mă jucam cu părul meu, vopsindu-l în tot felul de culori, nu vedea niciodată culoarea lui ca atare – de nuanțe nu mai spun! –, ci doar încadrarea ei pe chipul meu oval.

Vagul meu disconfort venea din faptul că mi s-a părut că și străinul avusese aceeași senzație și nu voiam să îi confirm sentimentul de reciprocitate, până nu mă dumiream eu însămi despre ce e vorba.

Dar privirea lui blândă și căldura mâinii întinse m-au liniștit total. Mult mai relaxată decât în primul moment, mi-am zis în treacăt în gând, râzând chiar, că cine știe prin ce poză sau fișă de serviciu îmi trecuse întâmplător prin fața ochilor în cei doi ani de când lucram la bazele de date. Era o explicație logică și găsirea ei m-a readus în locul în care eram în acel moment.

De ce avem nevoie mai mereu, domnule Judecător, ca logica și rațiunea să ne valideze

simțirea? Iar, când validarea respectivă nu se întâmplă, apare o neliniște ce ne ține într-o continuă alertă ?

M-am dus în dormitor și m-am schimbat, lăsându-i să vorbească mai departe, apoi am coborât din casă, pretextând din mers că aveam treabă la magazinul din zonă, pentru că nu voiam să întretin o conversație de complezență cu un necunoscut care mă scosese, fie și clipe infime, din ale mele.

Încă mai voiam să fiu singură și speram ca între timp să plece amândoi.

Nu voiam nici să-l revăd pe străin. Îl clasasem deja în minte și, spre mulțumirea mea, chiar asta s-a întâmplat când m-am întors – plecaseră. Dându-mi seama, am uitat de mica diversiune imediat ce am închis ușa de la intrare și m-am aruncat, ușurată, în pat. Mi se păruse că o să plâng până nu mai știu de mine. Însă nu numai că nu mi-a curs o lacrimă, dar aproape că uitasem de ce eram tristă.

Când s-a întors Alex, la scurt timp – pasămite îl condusese până undeva în apropiere, la mașină sau în vreo stație – am ocolit orice discuție despre străinul cu care venise. Abia seara, târziu, am deschis, cu vag neastâmpăr, subiectul, întrebându-l cine era, mai precis, omul acela.